

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσιμα διατριμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 5.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνησι καὶ Τρίμηνισι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου 331' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκοδόμησε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐρυκίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 11 Νοεμβρίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 60

Ἡ ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑ² JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Αὐτὴ τῆ στιγμή εἶχε ἀπόλυτη ἀ-
νάγκη καὶ ἀπ' τὰ δύο. Γιὰ ἄλλους ἐ-
φρόντισε καὶ σὲ ἄλλους ἐ-
δίωξε κουράγιο ἡ Μαριά.
Ὁ γιατρός τὴν κοίταξε
μὲ θαυμασμό.

— Εἶσαι γαμναῖο κο-
ρίτσι, Μαριά, τῆς εἶπε
φιλώντας τὴν στοργικῶς,
καθὼς ἐφρευγε. Θὰ τὰ πῶ
ἅλα στὴ μητέρα μου ποὺ
σ' ἀγαπᾷ καὶ σ' ἔχει
κρυφὸ καμάρι τῆς.

Ὅλη αὐτὴ τὴ νύχτα
ἡ Μαριά ἔμεινε ἀγρυπνῶν
πηγαίνοντας ἀπὸ τὸ κρεβ-
βάτι τοῦ Ἰωσήφ στὸ
κρεβάτι τῆς μητέρας
τοῦ ποὺ τῆς εἶχε ἔρθει
δυνατὸς πυρετός.

Ἡ Ἐμορφία εἶχε βυ-
θισθεὶ σὲ ὕπνο βαθύτατο
ἀπὸ τὴν κόπωση καθὼς
καὶ τὰ παιδιά τῆς. Καὶ
παρ' ἅλη τὴ λήθη ποὺ
ἔνοιωθε ἡ Μαριά γιὰ τὴ
συμφορὰ τῶν φίλων τῆς,
ἔνοιωθε ὡς τόσο καὶ μιὰ
γλυκεῖα εὐχαρίστηση γιὰ-
τὶ ἀγρυπνοῦσε ἀπὸ πένω
τοὺς σὸν μητέρα. Πόσο
μεγάλῃ ἦταν ἡ συμφορὰ
τοὺς δὲν τὸ γινώριζε ἀ-
κόμη. Προισθανόταν ὁ-
μως ὅτι ἀπὸ τώρα καὶ
ἐμπρός ἡ παρουσία τῆς
στὸ σπίτι τοῦ ἀγοροφύλα-
κα ἦταν ἀκόμη πικρὰ ἀπα-
ραίτητη ἀπὸ πρὶν καὶ ὅ-
τι ἔπρεπε νὰ βάλῃ ἄλλο
τῆς τὸ θάρρος. Ἐπὶ τῆς
τὴν προκοπὴ καὶ τὴν
ἐργατικότητά καὶ ἅλη

τῆς τὴν ἀφοσίωση γιὰ τὴν σῶση
τοὺς φίλους τῆς ἀπὸ τὴν κατα-
στροφὴ καὶ τὴν ἀπελπισία.

Πῆγε αὐτὸ, κατέγρα, θὰ σὺς κἀνῃ καλὸ, εἶπε ἡ Μαριά. (Σελ. 490, στ. β') κἀνῃ τίποτε. Ἦταν μιὰ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ'

Εἶχε δίκιο τὸ μεγαλόκαρδο κορί-
τσι προβλέποντας πῶς ἔμελλε νὰ πά-
ρῃ ἐπάνω τῆς πολὺ βαρεῖες ὑπο-
χρεώσεις. Ὅταν τραβήχτηκαν τὰ
νερά, τότε μόνο μπόρεσαν νὰ μετρή-
σουν τίς ζημιές. Ὁ καινούργιος μύ-
λος, ὁ τόσο ὀρθαίος, ἦταν
πάλι ἐρείπιο καὶ τὸ σπι-
τι, ποὺ γιὰ οἰκονομία δὲν
εἶχε κτισθεὶ καὶ πολὺ
στερεά, δὲν μπόρεσε ν' ἀν-
τέξῃ στὸ ρέμμα καὶ γκρε-
μίστηκε. Οἱ χωριάτες
κατῳρῆσαν νὰ βγάλουν
ἀπὸ τὸ νερὸ μερικὰ ἐπι-
πλα, ἀλλὰ σὲ ἐλεεινὴ κα-
τάσταση ἦταν σι' ἀλλή-
θεια ἀξιολύπητο θέαμα
νὰ βλέπῃ κανεὶς τραπέ-
ζια, στρώματα, κρεββά-
τια, ροθῆα λασπωμένα,
ἔδαμμένα, ἀπλωμένα, ἐ-
κεῖ ποὺ ἦταν ἄλλοτε ὁ
μύλος, γιὰ νὰ στεγνώσουν
κάτω ἀπὸ τίς θερμὲς ἀ-
κτίνες τοῦ ἡλίου.

Ἡ Μαριά ἀφήνοντας
μιὰ στιγμή τὴ φροντίδα
καὶ τὴν περιποίησιν τῶν
ἀρρώστων καὶ τῶν παι-
διῶν στὴν Ἐμορφία ἤρ-
θε γιὰ νὰ ξεδιαλέξῃ καὶ
νὰ ἐπιδιορθώσῃ ἕσα
πράγματα μπόρουσαν νὰ
χρησιμοποιηθοῦν ἀκόμη,
ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν
σωθεὶ καὶ νὰ τὰ φέρῃ
στὸ σπίτι τοῦ ἀγοροφύλα-
κα. Ἡ δύστυχη Ἐμορ-
φία ἔκανε ὅ,τι μπόρουσε,
μὰ δὲν εἶχε σκεφθεῖ
στοὺς τόσους κόπους καὶ
στὶς εὐθύνες καὶ ὅταν ἀ-
ναλογιζόταν τί ἔχασε, τὴν
ἐπικαὶν τὰ δάκρυα καὶ
ἦταν ἀδύνατο πᾶν νὰ

ποιος θεός θα τον έστειλε ! Είναι σημάδι αυτό για μένα. Και το πρώτο που έχω να κάμω είναι να ζητήσω και να μάθω ποιά φοροῦσε αυτό το τόσο-δά μικρό σανδάλι. Γιατί δεν είναι παιδιάτικ.ο Από το σχήμα του και το κέντημά του φαίνεται πως είναι ενός μεγάλου κοριτσιού που έχει όμως το μικρότερο πόδι του κόσμου.

Έμεινε λίγο συλλογισμένος, έπειτα σηκώθηκε και φώναξε με απόφραση: — Δοικόν, έγω αυτή θα την βρω ! Κι όποια κι αν είναι θα την πάρω γυναίκα μου και θα την κάνω βασίλισσα. Είναι το θέλημα του θεού ! Και πρόσθεξε άμέσως να βγούν κήρυκες σ' όλο το βασίλειο και να διαλαλήσουν πως στο παλάτι του Φαραώ είχε πέσει ένα κόκκινο σανδάλι και πως ο βασιλιάς θύπαινε γυναίκα του εκείνην που θα μπορούσε να το φορέσει.

(*Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Η κυρία Τσέβνυ έκανε ναί με το κεφάλι της κι' έριξε μια εξέταστική ματιά στον πολυθρόνο δρόμο. Όπως ο άντρας της, έτσι κι' αυτή από τα πολλά ταξίδια που έκανε ήξερε απ' αυτές τις συγκεντρώσεις και τις εύρισκε τή μια βμοια με τήν άλλη.

Οι Φαράδες άρχισαν να έρχονται και ν' ανακατεύονται με τα πλήθη του κόσμου μπρος στις πόρτες του Δημαρχείου — Πορτογάλοι με σκουφιά γαλάζια και με τις γυναίκες τους που είχαν το κεφάλι τους γυμνό ή σκεπασμένο μ' ένα σάλι ναυτικοί από τή Νέα Σκωτία με γαλανά μάτια και ναυτικοί από τις υπερπόντιες θαλασσινές χώρες : Γάλλοι, Ιταλοί, Σουηδοί, Δανοί μαζί με τα ξένα πληρώματα των πλοίων που έκαναν τήν άκτοπλοία και παντού γυναίκες ντυμένες στα μαύρα που χαιρετιόνταν με στυγνή υπερφάνεια, γιατί ήταν ή μεγάλη τους ημέρα.

Και υπήρχαν και Ιερωμένοι από κάθε δόγμα, άρχίζοντας από τους έπισκοπιανούς ως τους λουθηρανούς πάστορες, με τα μπερδεμένα ψαρά γένετα, που στα νεατά τους ήταν ναυτικοί και που είχαν φάει τή θάλασσα με το κουτάλι και συνδέονταν αδελφικά με τους ψαράδες είκοσι καραβιών και πάνω. Είχαν έρθει άκόμη και πλούσιοι πλοιοκίτητες που είχαν δλόκληρη στόλο από γολέττες στην κατοχή τους, μέτοχοι από άτμοπλο-

κός εταιρείες και μικροέδιοκίτητες που δεν είχαν πάνω από ένα καρβάκι και αυτό καταχρεωμένο είχαν έρθει

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Η μικρή άνηπιά της Έλληνοπούλας, ή Τζέννη είναι ή πιο φανατική διαπασοπούλα. Δεν ξέρει άκόμη να διαβάσει αλλά κοιτάζει τις όμοιες εικόνες.

*Ανεκινώθη από τήν Έλληνοπούλα

και τραπεζίτες και άσφαλιστές καθώς και ιδιοκτήτες ναυπηγείων ή δεξαμενών ή ρυμουλκίων ή αποθηκών και όλο το άνακατεμμένο πλήθος του λιμανιού.

Πέρασαν ανάμεσα από τις καρέκλες τις βαλμένες στη σειρά όπου ξεχώριζαν τ' άνοικτόχρωμα φορέματα των κοριτσιών και ένας από τους υπαλλήλους του δήμου τους παρέλαβε και τους πήγε στις μπροστινές σειρές, καμαρώνοντας για τους έπίση-

μους ξένους που τιμούσαν τή γιορτή. Ο Τσέβνυ είχε κουβεντιάσει μαζί του πέντε λεπτά τής ώρας λίγες μέρες πια πριν και από τότε τον θεωρούσε φίλο του.

— Δοικόν, κύριε Τσέβνυ, πως σας φαίνεται ή πόλις μας ; Έχετε και σεις στα μέρη τα δικά σας τέτοιες γιορτές, κυρία μου;

— Ναι, απάντησε ο Τσέβνυ, αλλά έμεις δεν είμαστε τόσο παλιοί σαν κι' εσάς.

— Αυτό είναι άλήθεια, ούτε λόγος να γίνεται. Θάπρεπε όμως να βρίσκατε έδώ στις γιορτές που δώσαμε διαν συμπληρώθηκαν τα δέκα χρόνια πενήντα χρόνια από τήν ίδρυσή μας. Σας βεβαιώνω, κύριε Τσέβνυ, πως ή παλιά πολιτεία μας βγήκε άσπροπρόσωπη.

— Τό άκουσα που τό έλεγαν. Μά πως γίνεται ύστερα απ' όλα αυτά, να μην έχη ή πόλις σας ένα καλό ξενοδοχείο;

— Αυτό τους τό λέω πάντα έγω, κύριε Τσέβνυ. Βέβαια θα χρειαστή να ξεδέσουμε χρήματα πολλά, μά...

Δέν τελείωσε τή φράση του γιατί άκούστηκαν οι πρώτες ήχηρές συγχορδίες του άρμονιού.

— Τό νέο μας άρμόνιο, είπε ο υπάλληλος του Δήμου με καμάρι. Μας κοστίζει, ξέρετε, τέσσερις χιλιάδες δολάρια. Να τώρα μερικά από τα όργανά μας που σηκώνονται να τραγουδήσουν. Η γυναίκα μου τους έμαθε όλα τα τραγούδια. Ελπίζω να σας ξαναδώ σύντομα, κ. Τσέβνυ. Με ζητούν στην εξέδρα.

Λεπτές, δρασρές, καθάρεις οι φωνές των παιδιών σκέπασαν τον θόρυβο που έκαναν οι τελευταίοι καθυστερημένοι καθώς τοποθετούσαν τις καρέκλες.

«Πάντα τα έργα Κυρίου, ύμνεϊτε τον Κύριον !»

Οι γυναίκες από τή μιάν άκρη ως τήν άλλη τής μεγάλης αίθουσας έσκυβαν για να ίδουν καλύτερα, ενώ οι ήχοι πλημμύριζαν τον αϊθέρα. Η κυρία Τσέβνυ μαζί με μερικούς άλλους άρχισε να νοιώθη τήν άναπνοή της να πιάνεται. Ποτέ της δεν φανταζόταν πως υπήρχαν τόσες χήρες στον κόσμο.

(*Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΨΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΛΑΚΩΝΙΣΜΟΣ

Κάποτε πήγε στο Σοφικό, τό γνωστό χωριό τής Κορινθίας, ένας έμπορος που άκουσε στο όνομα Γκνεράλης και έζήτησε από τους προεστούς του τό που να του πουλήσουν, όλο τό ρετινί τής χρονιάς.

Άμα συμφωνήσανε στην τιμή έδωσε άρραβώνα και τους ειπε που να τον ειδοποιήσουν όταν θα τό είχαν μαζέμενο και βαλμένο σε τραγίσι άσικιά, να πάη να τό παραλάβη.

Σάν ήρθε ο καιρός να του γράφουν πως τό είχαν έτοιμο πια, συναχτήκανε, Κυριακή άπολείτουργα στην πλατεία όλοι οι κάτοικοι του χωριού περιμένοντας τον παπα και τους προεστούς να κάνουν τό γράμμα γιατί καθένας τους λίγο πολύ θύπαιρνε μερίδιο από τα λεπτά του ρετινιού.

Αυτήν τήν κοσμοσυρροή τήν ειδε από τήν κορυφή κάποιου λόφου ένας τσοπάνης πατριώτης τους και περίεργος να μάθη τι έτρεχε στο χωριό, ροδόλησε διαστίκος ως εκεί.

Μόλις έφτασε, ειδε και άκουσε τον παπα να υπαγορεύη με πολλά εκκλησιαστικά ρητά και τον δάσκαλο να τα γράφη σε μια μεγάλη κόλλα χαρτί που είχε μπροστά του.

Μ' αυτά έγεμιστηκε ένα κατεβατό χωρίς άκόμα ο παπας να έχη μπη στην οδία. Ένας προεστός ειπε να προσθέσουν, πως κτυπήσανε τους κορμούς των περικών, παιά ήμέρα άρχισανε τό μάζεμα του ρετινιού και πια τό τελειώσανε.

Άλλοι ήθελαν να βάλουν κι' άλλες άνόητες λεπτομέρειες και τις συζητούσαν πεισματικά έτσι ή ώρα περνοσε μάταια. Ο δάσκαλος με τό να γράφη και να ξεγράφη έγέμισε τήν κόλλα με μουντζουρώματα και πολυλογία ξεκάρφωτη.

Όπως ήταν στενοχωρημένος που δεν μπορούσε να τους συμβιάσει και φοβότανε μήπως άρπαχτούν και γίνουν μαλλιά κουβάρια, μπήκε στη μέση ο τσοπάνης και ειπε :

— Πατριώτες, άκούστε μια στιγμή και μένα: Τι τα θέλετε τα πολλά λόγια που είναι φτώχεια ; και γυρίζοντας στον δάσκαλο πρόσθεσε: Γράψε τα τα λίγα σταράτα που ξεκαθαρίζουν τό πράγμα: «Από μας τους Σοφικίτες σ' έσένα τό Γκνεράλη: Τό ρετινί είναι χαζίρι φέρε τάσπρα να τό πάρης».

Σ' αυτό τό άκουσμα όλο τό πλήθος έξέσπασε σε άλλαλαγμούς χαράς και μερικοί από ένθουσιασμό, σήκωσαν στα χέρια τους τον τσοπάνη λέγοντας πως αυτό ήτανε ο,τι χρειαζότανε, γιατί

τα λέει πάρα πάνω από καλά. Οδάσκαλος σύμφωνα με τήνκοινή βοή, καθαρόγραφε άμέσως σ' άλλη κόλλα εσα ειπε ο τσοπάνης, κι' όπως τό διάβαζε στους προεστούς για να υπογράψουν, όλοι οι γύρω τό ξαναλέγανε τραγουδιστά.

Τό γράμμα τούτο στο Γκνεράλη, έμεινε ιστορικό. Οι Σοφικίτες για πολλά χρόνια τό λέγανε με καμάρι και ο δάσκαλος τό άνέφερε πάντοτε, για κτυπητό παράδειγμα Λακωνισμού των Νεοελληνικών χρόνων.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ'

ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μόλις δώσει ο ήλιος στο βουνό, μ' όλα τα περίσσια του τα κάλλη

Πρώτο απ' τάλλα τάσπρα φατεινό, Τάσπρα τής άγάπης, ξεπερβάλει. Τόγουν δώσει ονόματα πολλά Έπειρο τό λέν κι' Άποσπερίτη, Άλλά του ταιριάζει πιο καλά Τό χαριτωμένο του: Άφροδίτη.

Τήν δλόγλυκιά του τή ματιά Στο φως ό πλανήτη μας στηλώνει, Κι' έχει μια κορυφή έπιθυμιά Πως να σχετισθουνε σαν γείτονοι. Θέλει να μας δείξη πως κι' αυτό Έχει όση, θάλασσες και δάση. Και κατοικών κόσμο ζηλεύτο Που μας έχει ίσως ξεπεράσει !

Άπό τάλλα τάσπρα πιο στεγνά Μόλις φέγγει ο ήλιος πάντα σβύνει, Και τό λέν Έωσφόρο και Αδύρηνό, Μ' άστρο τής άγάπης έχει μείνει. * * *

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τι όμοιους κύβους έφερε τής Έλλης ο νουνός της. Μ' αυτούς θα μάθη άμέσως τό Άλφα-Βήτα

κλῆρος ἢ νὰ τυφλωθῆς. Τρέμω πού τὸ σὺ λογιζόμαι ἕνα τέτοιον πρᾶγμα καὶ φαντάζομαι τὴν παραχρῆ τῶν δικῶν σου. Προσέχετε τὰ καμμένα, παιδιὰ μου, εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνα πράγματα ἢ Βάβαια εἶναι δεκτές οἱ ἀπαντήσεις σου στοὺς διαγωνισμοὺς ἐφοῦ ἢ ἀρροπορία τοὺς θρῆνεται σὲ τόσο σοβαρὴ αἰτία καὶ περιμένα καὶ τὴν ἀπάντησιν στὴν Κυριακὴν. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο πού γράφεις, ὅτι ἅμα δὲν βλέπεις ἀπάντησιν στὴν Ἀλληλογραφίαν νομίζεις πῶς σὲ περιφρονῶ, εἶναι κάτι πού δὲν πρέπει νὰ τὸ σκέπτεται ποτὲ ἕνα παιδί μου. Σὰς ἀγαπῶ ὅλα ἴσα, μὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀπαντῶ πάντα στοὺς ἰδίους, γιατί τότε θὰ παραπονιόταν οἱ ἅλλοι καὶ μὲ τὸ δικαίωμα, ὁ χῆρος δὲ δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀπαντῶ σὲ ὅλους. Ἔσεις νὰ μοῦ γράφετε εὐθέτερα καὶ νὰ ξέρει πῶς διαβάζω ὅλα σας τὰ γράμματα μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον. Ἀπὸ τὰ οὐκεία σου θὰ εἶδες ὅτι τὸ ἕνα δημοσιεύθηκε. Καὶ μ' ὅλο πού δὲν εἶμαι ἀδύτη, ὅπως λές, ὥστόσο θὰ σοῦ κῶνω μίαν παρατήρησιν: ἐνὸς ἔχεις καλὸ γραφικὸ χαρακτῆρα, γιατί τὸν ἀλλάζεις κάως δύο γραμμῆς; Τὸ ὄρθο γράφισμά σου εἶναι πολὺ ὄρθια αὐτὸ νὰ καλλιερῆθῃς σταθερά.

Καταλαβαίνω πῶς σ' ἔχουν πνίξει τὰ πολλὰ μαθήματα, Σφουνα, καὶ σὲ δικαιολογῶ. Ἀργότερα, περὶ ἄλλης μῆθ' ἕνα ὄρθο θὰ βρισκῆς περισσότερο καιρὸ γιὰ μένα. Γιὰ τὸν κ. Φαίδωνα βλέπεις τί γράφω παραπάνω, θὰ τοῦ διαβάσω δὲ τὰ καλά σου λόγια. Ναι, καὶ τὸν Πένταθλου ἢ προκηρυχτῆ ἀναβλήθηκε γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν καὶ τώρα πιά θὰ προκηρυχθῆ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ φυλλάδια τοῦ Δεκεμβρίου.

Ἀδολά, μέγα στὰ Παιδ. Πνεύματα βρῆκα παραπεσμένο—ἦταν γραμμένο σὲ μικρὸ χαρτί καὶ φαίνεται ἔγινε λάθος στὴ διαλογὴ— ἕνα ποιήμα σου μὲ τὸν τίτλο: «Ἐγγυμοσύνη». Εἶναι ὄρθο καὶ θὰ τὸ δημοσιεύω ἐν... δὲν εἶχαν φάγει πιά τὰ χειρόδονα. Τὸ φύλαξα λοιπόν, καὶ ἐν θέλῃς τὸ δημοσιεύω τὴν ἄνοιξιν, ἐκτός ἐν δὲν τὸ καταδέχσαι πιά ὡς τότε.

Ἡ Διάπλαισι ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἀπὲ Ἰράμ (τὸ δικό σου γραμματάκι ἦταν τὸ πρῶτο πού ἔλαβα καὶ πού πρωτοῦσε γιὰ τὴν ὄγεια τοῦ κ. Φαίδωνος καὶ συγκινήθηκε πολὺ ἐπὶ τὸ ἔμαθα τὸ φύλαξα γιὰ νὰ τοῦ τὸ δεῖξω ἐπὶ γορτίῃ ἀπὸ τὴν Κλινική καὶ νὰ εἶθῃ πόσο τυχερὰ καὶ εὐγενικὰ αἰσθήματα ἔχεις καὶ τί ὄρθα τὰ ἐκφράσεις.) **Ἀσχος Κουνελάνι** (καλὴ προκοπὴ στὰ μαθήματα) θὰ πραγματοποιῶ τὰ ἐξήνταχρονα νὰ τὰ γιορτάζετε ἐπὶν θὰ γιορτασοῦν κ' ἐδῶ στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ πάρῃ ἔτσι ὁ ἔορτασμός πρὸ πανελληνίου μορφῆς.) **Μαγεμένο Δοξάρι** (καὶ μένα μοῦ τῶχει ἀναγγεῖλει ἢ καλὴ καλιὰ μου φίλῃ ἢ κυρία Λαμπρῆ πῶς θ' ἀναλάβῃ αὐτὴ τὸν ἔορτασμός τῶν Ἐξήνταχρονων στὴν Πάτρα ἐν τὰ Μ. Μουσικὰ τὰ στέλνεις μὲ ἀνοικτὸ φάκελλο, θὰ πληρώνῃς μόνο 1 δραχμὴν γραμματόσημο διαβυθισθῆ ἄλλαξα.) **Μάγναι** (πολὺ χαίρωμαι πού τώρα εἶσαι ἐντελὸς καλὰ, πρόσθετος ὅμως νὰ μὴ χάσῃς ὅτι κέρδισες μίαν ἀπὸ τῆς καλῆς ἐπιδράσεως τῆς Διάπλαισι εἶναι κ' αὐτὴ: νὰ δημοσιεύῃ φίλεις ἀδιάσπαστες καὶ μακροχρόνιες οἱ λέσεις, δεκτὰς ἀσκήσεις θὰ μοῦ σταίλῃς ἐπὶν προκηρυχθῆ ὁ νέος διαγωνισμός.) **Στέφανον Ἀιδάντων** (οἱς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ παραπάνω τὰ «500 ἑκατομύρια» ἔχουν ἐκδοθῆ ὁ βιβλίον κ' ἔτσι δὲν μπορῶ νὰ τὰ ἐξανδήμοσιεύσω.) **Νυχτογράφου** (κατὰ τὰ λαϊκὰ ἀνέκδοτα μυθολογοῦν σὲ διάφορες παραλλαγές, καὶ ἡ δική σου ὅμως εἶναι πολὺ νόστιμη)

ἔχεις ἔκτισε: σὲ ὅπ' ἀριθ. 575 μικτὸ τοῦ 47 φυλλάδιου λείπει, γὰ ε πρὸ τοῦ ε' νὰ τὸ διορθώσῃς) **Δόκτωρ Φάουσι** (περιμένω λοιπὸν νὰ εἶθῃ τὴ δράση σου' λογαριασμοῦ ἔστειλα.) **Μάνη** (αὐτὸ Ληξούρι ἔχει περὶ τοὺς δεκαπέντε συνδρομητὰς μπόρεις λοιπὸν ὄρθατα νὰ ἰθῆσῃς σύλλογο, καλὰ πού ἐπέτρεψαν τὸ κυνήγι μάλιστα μετὰ τῆς 15 Ἀγούστου, γιατί ἄλλοις μὲ τὸ κυνηγητικὸν σου μένος δὲν θὰ εἶχες ἀφήσει ποὺλι πεισθῆμεν' ὄχι μόνο τὸ «Σταμί τῆς ζωῆς» ἀλλὰ καὶ πολλὰς ἄλλας Ἀθην. Ἐπιστολὰς ἔχουν μπει σὲ ἀναγνωστικὰ διάβασος εἰ ἀπάντησα καὶ σὲ προηγούμενον φύλλο στὴ **Δυγερή**;) **Ἀεμπαρῶριζα** (ἀσκήσεις δὲν δεχομαι παρὰ μόνον ἐπὶν προκηρυχθῆ διαγωνισμός: φύλαξέ τις νὰ μὴ τῆς ἐκναστείλῃς τότε.) **Γαδένια** (δὲν τὸ φαντάσθηκα ποτὲ πῶς μὲ ἔχασες: τετράδια ἔστειλα.) **Θλιμμένη Μελωδία**, **Ἀπόστολον Θεοδώρου** κλπ. κλπ.

Εἰς ἔσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1ην Νομβρίου θάπαντῆσω σὲ ἐρχόμενα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 289ου Διαγωνισμοῦ Ἀέσαν. Αἱ λέσεις τοῦ φυλλάδιου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Ἰανουαρίου.

601. Αεζίγγιμος
Μὲ τὸ πρῶτον ἀναστρέφεις
Καὶ τὸν πόνο σου φωνάζεις
Μὲ τὸ ἄλλο τηγανίζεις,
Ψήνεις, μὰ καὶ προσφαγίζεις.
Τώρα—ἀλλόκοτο καὶ τοῦτο!—
Ἐνωσέ τα κ' ἔχεις φροῦτο.
Δαδωνάτος

602. Μεταγραμματισμός
Καὶ προστάζει μὴ φωνῆ:
Κάμε τῆς τὸ τρίτον Νί!
Κι' ἔφυγε ἀπ' τὴν Κορινθία
Κι' ἔγινε στὴν Ἰταλία
— Σὰς ἐξήγησα τὸ πῶς—
Ἀπὸ πόλη, ποταμός.
Γελαστός Ἀντιπλείαρχος

603. Στοιχειογράφος μὲ Ἀναγραμματισμόν
Τῆς Ἑλλάδος κάποια χώρα
Σπλάγχο σου θὰ γίνῃ τώρα
Ἄν τὴν ἀποκεφαλίσῃς
Καὶ τὴν ἀνογραμματίσῃς.
Λοχαγὸς Ντρεῦφους

604. Δημιῶδες Δίτυγμα
Ὁ μπάμπας μας ὁ στοργυλός
Κι' ὁ στοργυλοζωμένος
Σαράντα ζῶντες ζώνεται
Καὶ τὴν παλιὰ του ἀπέσω.
Τζακῆ

605. Γεωγραφικὴ Κλίμαξ
Κ—Α
Κ— —Α
Κ— — —Α
Κ— — — —Α
Κ— — — — —Α
Κ— — — — — —Α

Ἐκ τῶν ἑνω κατὰ σειράν: Ἑλληνισμός, Ἀσιατικὸν κράτος, νῆσος τῶν Ἀντιλλῶν, νῆσος τῆς Ἑλλάδος, νῆσος τοῦ Ἴονιου, πόλις τῆς Μακεδονίας, ἐπαρχία τῆς Ἰσπανίας, ἑλληνικὴ πόλις.
Λοχαγὸς Ντρεῦφους

606. Κεντογραφισμὸν
1234567890 = Σπουδαία ἐφεύρησις.
2117 = Μεγάλῃ συμφορᾷ.
3746120 = Ἰὸς μεγάλου βασιλιᾶ.
4657120 = Ναυτικὸν ἐργαλεῖον.
51670 = τῆς νίκης.
678723 = Μεγάλος ζωγράφος.
712 = Θεός.

873267 = Προάστεια τῶν Ἀθηνῶν.
9007 = Ὅρος.
0193x0 = Τὸ δεύτερον ὄρθον τῶν κρατῶν.
Βασίλειος Ἀθρ.
607. Ἀκροστιχίς ἐκ μεταγραμματισμοῦ
Ν' ἄλλαχθῶν τ' ὄρθικὰ τῶν κατωθι ζητουμένων λέξων οὕτως ὥστε ν' ἀποτελεσοῦν ἄλλαι ἴσαι λέξεις τῶν ὁμοίων τ' ὄρθικὰ ν' ἀποτελοῦν γινωμικόν: κῆς—ὑφεις—πάθος—ἐρκος—ἐλη—ρη—εις—ίας—πέρας—ἔθος—νεῦμα—ἐορτή—χορός.
Λοχαγὸς Ντρεῦφους

608. Μονολογικὸς Γρίφος
ὡς
ὡς νννν ὡς
ὡς νννν ὡς
ὡς νννν ὡς
ὡς
Γελαστός Ἀντιπλείαρχος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. **Ἀσκήσεων** τοῦ φυλλ. 35
432. Δόννης (Δόν, Ἴσις).—424. Ἄγγελος—Ἄγγλος.—425. Ὑπάτη ἀπάτη.—426. Θεά-θέα.—427.
ΚΑΤΑ 428. Τὸ μεγάλο φάρι τρώ-ΑΙΑΣ γει τὸ μικρὸ. (Ἡ ἀνάγνω-ΤΑΦΗ σις ἐκ δεξιῶν, κατὰ σήλας, ΑΣΗΡ ἐπὶ τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω ἐναλλάξ).—429. Πανίς, Πάρις, χάρις, χαρίς, Σλαρις.—430-434. Διὰ τοῦ Μ: Θέμις, Μαρία, πύμα, ἄρμα, νόμος.—435. ΠΑΡΟΣ (Πελαίος, Σαούλ, βάρως, ἄφροος, ὄρκοΣ).—436. Αἰὲν ἀριστεῖν (ε ἐν αφ, εἰς τερ ἰν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΘ'—556]
Ζουλοπαρᾶ μὲ δέχεται μέλος; Ἀπάντησε γρήγορα καὶ σταίλε καταστατικόν. Διεθθυναίς: Βενετοκλή, Χαριλάου Τρικοῦπη 75, Ἀθήνας, δι' Αἰὲν Ἀριστεῖν
[ΛΘ'—557]

Μακρμένο Γιοσεμί, ἔγραφα Αἰάνα, Βασιλισσα τῶν Λουλουδιῶν, ἔστειλα. Ἐβερσαι, τοκεῖον δὲν ἔλαβα.
Θλιμμένη Μελωδία
[ΛΘ'—558]

«Διαβολάκια», Δευκὲ Ἄγγαλε, Κόρη Κομάτων, Δελουῶν, Αἰάνα, Τίνο κλπ. Διαπλασάπουλα, γιὰ σπῆξ σας, ὑπερευχαριστῶ... Γελαστός Ἀντιπλείαρχος
[ΛΘ'—559]

Γυπαστὲ, σταίλε διεθθυναί σου.
Κόμης φῶν Σπέε, Ἰωάννου Δροσοπούλου 82, Ἀθήνας (8).
[ΛΘ'—560]

Ἀγαπητὰ Διαπλασάπουλα, λόγοι ἀνώτεροι μ' ἀναγκάζουν νὰ τειθῶ σὲ περιθώριον τῆς κινήσεως. Μὲ μεγάλην μου δὲ λύπην διακόστω καὶ γαλλικὴν μου ἀλληλογραφίαν.
Τάβ Ση
[ΛΘ'—561]

Σκυριανόπουλο, ποῖα ἢ διεθθυναί σου;
Δελουῶν
[ΛΘ'—562]

Ἡ ἔορτῆ «Ἐξήνταχρονων» στὴν Πόλιν ἐπέτυχε, γενόμενης θερμῆς Διαπλασάκινης ἀμυσφοφάρας.
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΟΣΜΟΠΟΙΤ
[ΛΘ'—563]

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ: Ἴον Βραβείον: Λόης Ἀλόης. 2ον Ἐβρῆς. Βραβεῖα ἐστάλησαν. Λοιπὸς ὑπερευχαριστοῦμαι. ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΟΣΜΟΠΟΙΤ